

Behoort dit niet tot het beste wat wij kunnen genieten? En nog veel meer zouden wij willen aanhalen, o. a. fragmenten uit de verzen op bladzijden 7 (een jubelend vereeringslied voor de liefste), 8 (een treurlied, dat klinkt als dof orgelgedreun), 13, 23, 80, 83, 84, 114, 118, 120, 124, 130, 135, 136 en 137, 141, 143, 145.

Deze dichter schijnt ons toe een echte zanger van Gods genade te zijn.

Velerlei heeft de dichter beproefd; maar alleen in de Lyriek is hij geslaagd. Bepaald mislukt vinden wij de „*Lieveken's idylle*” en lang niet fraai viel zijn „*God Nero-Dionusos*” uit. Ook moet De Cneudt zijn werk nog leeren onderwerpen aan strenge kritiek, zóó dat hij het kan beoordeelen als een vreemde en niet, medegevoerd door op nieuw gevoelde ontroering, heenleze over minder gelukkige uitdrukkingen, waarvan de onjuistheid of de platheid of het niets-zeggende den beoordeelaar onaangenaam treffen. Ik moet bij die tekortkomingen even stilstaan, ter wille van den jongen dichter zelf. (Wij cursiveeren.)

„Al de boomen, de grijze boomen,
Verwijfde reuzen, zonder wil,
Verheffen, in den winternevel,
hunne hoofden, *kalm en stil.*”

„Verheffen kalm en stil” drukt een waardige houding uit, volkomen in strijd met „verwijfd” en „zonder wil.”

„Groot is het Leven, sterven kan het niet.
Een mensch kan sterven, niet het Leven.”

dunkt ons wel wat erg gewoon geredeneer. Bovendien, als het Leven gestorven ware, zou het niet meer het leven zijn en dus verkondigt de bespiegelende dichter een al te groote waarheid.

Groot is de val in het laatste couplet op pagina 37:

„Zóó heeft mijn lach bedrogen,
Wel zeker, meer dan één . . .
Ik heb te veel gedragen,
mijn Christuskracht is heen.”

en op pag. 39:

Ach, eeuwig wil ik weenen,
het weenen doet mij goed.

Zeer leelijk is op pag. 109:

„. . . en 'k schold me zelf, voor laf en hartloos uit;
ik was der smart, der wreedste smart ten buit.
en ik was droef vele uren, dagen lang.”

Men kan niet raden wat de dichter bedoelt op pag. 114, waar hij schrijft:

„waar, *tragisch-kalm*, helblauwe vlinders zweven.”

Ook hindert mij op pag. 125 dat

„nu voel ik, week en fijn *als spinnerag*,
levensmysteries om mij heen verspreid.”

en heel erg verhandeling-achtig begint het sonnet op pag. 129:

„Mij is, in 't mysterieuze van 't bestaan
en wezen mijner ziel, het lied geboren.”

Nu zouden wij nog kunnen wijzen op de meer of minder bewuste en meer of minder opvallende navolgingen en op het ietwat pretentieuze der titels van de „*rubrieken*,” doch we kunnen het hierbij laten om, ten slotte, met hartelijke bewondering den jongen dichter geluk te wenschen. Richard de Cneudt is een naam, dien het publiek zal hebben te onthouden.

* * *

„*Interieurs*,” door Herm. Heijermans Jr.
Amsterdam 1898, bij H. J. W. Becht.

Een bundel novellen, zooals er maar zelden een verschijnt. Men kan tegen het realisme in de letterkunst heel wat aan te voeren hebben en mag dan dit boek ongelezen laten. Maar wie nog onbevooroordeeld kan genieten van oorspronkelijk werk, vol karakter, juist in den toon, waarin de schrijver het wenschte, geschreven met benijdenswaardige meesterschap over de taal en toch nergens getuigend van zwoegend gedoe, leze de verzamelde vijf stukjes krachtig proza. We hopen weldra uitvoeriger over dezen auteur te kunnen schrijven, naar aanleiding van zijn nieuwen roman. F. L.